

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **S. K.**, zastoupena JUDr. Tomášem Pezlem, advokátem, se sídlem Barrandova 1920/7, Praha 4, proti žalované: **Univerzita Karlova**, se sídlem Ovocný Trh 560/5, Praha 1 - Staré Město, o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 22. 11. 2015, č. j. UKRUK/2428/2015, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2019, č. j. 8 A 23/2016 - 142, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2019, č. j. 8 A 23/2016 – 142, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím rektora žalované ze dne 22. 11. 2015 č. j. UKRUK/2428/2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), byla zamítnuta žádost žalobkyně o přezkoumání rozhodnutí děkanky Filozofické fakulty ze dne 22. 12. 2014, č. j. 2014UKFF07461, kterým bylo žalobkyni ukončeno studium pro nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle Studijního a zkušebního řádu, neboť řádně neukončila studium (neobhájila disertační práci) do konce maximální doby studia. Obhajoba disertační práce se poprvé konala dne 24. 9. 2013 s výsledkem „neprospěla“ a následně bylo vydáno rozhodnutí děkana o ukončení studia z důvodu řádného neukončení studia do konce maximální doby studia. Nicméně rektor žalované rozhodnutím ze dne 12. 5. 2014 zrušil rozhodnutí o ukončení studia a rozhodl o neplatnosti obhajoby disertační práce. Poté dne 23. 9. 2014 proběhla nová obhajoba, a to s výsledkem „neprospěla“.

[2] Žalobkyně brojila proti napadenému rozhodnutí u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Rozsudkem ze dne 25. 4. 2017, č. j. 8 A 23/2016 - 43 (dále jen „první zrušující rozsudek“), městský soud žalobě vyhověl, rozhodnutí rektora žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Soud se zaměřil na otázku spravedlivého procesu, tj. správnosti a zákonnosti průběhu obhajoby disertační práce žalobkyně, a shledal v něm několik závad.

[3] Nejvyšší správní soud se však s prvním zrušujícím rozsudkem neztotožnil a neshledal v postupu žalované pochybení, která jí vytýkal městský soud. Proto rozsudkem ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 166/2018 - 83, první zrušující rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Městský soud rozsudkem ze dne 24. 5. 2018, č. j. 8 A 23/2016 – 91 (dále jen „druhý zrušující rozsudek“), rozhodnutí rektora žalované opět zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Byť byly jednotlivé kroky v souladu s právními předpisy, ve svém důsledku shledal proces při obhajobě disertační práce žalobkyně neférovým a nerespektujícím zásady dobré správy. Rozsudkem ze dne 6. 3. 2019, č. j. 6 As 251/2018 – 42, Nejvyšší správní soud zrušil i druhý zrušující rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, neboť se neztotožnil s městským soudem, že bylo porušeno právo na spravedlivý proces žalobkyně, přestože se žalovaná nedopustila žádného konkrétního porušení právních předpisů. Nadto městský soud nerespektoval předchozí právní názor Nejvyššího správního soudu.

[5] Rozsudkem ze dne 14. 6. 2019, č. j. 8 A 23/2016 – 142 (dále jen „napadený rozsudek“), městský soud napadené rozhodnutí opět zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Uvedl, že zkoumal vady, k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že rozhodnutí musí být zrušeno pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nesprávné rozhodnutí o věci samé, neboť komise pro obhajobu byla nesprávně obsazena - o nové obhajobě měla rozhodovat zcela nová komise, aby bylo zajištěno právo žalobkyně na spravedlivý a nestranný proces.

II. Návrh na odkladný účinek

[6] Nejvyšší správní soud obdržel ve výše nadepsané věci dne 31. 7. 2019 kasační stížnost žalované (dále jen „stěžovatelka“), jejíž součástí je i návrh na přiznání odkladného účinku dle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelka odůvodnila tím, že realizace rozhodnutí městského soudu by znamenala navrácení žalobkyně do studijního stavu, s čímž je spojen výkon veškerých práv a povinností (např. možnost žádat o stipendia, volit do akademických senátů atd.). Způsobilo by to i právní nejistotu spočívající v neurčitosti trvání statusu studenta. Mohlo by dojít i k tomu, že by žalobkyně konala novou obhajobu, přičemž v případě vyhovění kasační stížnosti by nastala situace, kdy by vykonával obhajobu (a případně i úspěšně obhájil) někdo, jehož studium už před několika lety skončilo. Z pohledu zákona o vysokých školách by šlo o obtížně řešitelnou situaci. Navíc by stěžovatelka na konání obhajoby vynaložila nemalé finanční prostředky. Újma, která by jí tím mohla vzniknout, by tak byla nepoměrně větší, než újma, která hrozí jakékoliv třetí osobě včetně žalobkyně. Je ve veřejném zájmu, aby nedocházelo ke sporným nárokům na udělení akademických titulů, což by v daném případě mohlo nastat.

[8] Žalobkyně uvedla, že rozhodnutí o odkladném účinku nechá na uvážení Nejvyššího správního soudu.

III. Posouzení návrhu Nejvyšším správním soudem

[9] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud přiznává žalobě odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[10] Co se týče obecných východisek pro rozhodování o odkladném účinku a zejména pak o návrhu, který podal žalovaný správní orgán, odkazuje Nejvyšší správní soud

pokračování

na své usnesení ze dne 15. 8. 2018, č. j. 6 As 251/2018 – 25, jímž rozhodoval o přiznání odkladného účinku v téže věci, a to ke druhé kasační stížnosti stěžovatelky, dále pak na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS, a ze dne 1. 1. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, publ. pod č. 3270/2015 Sb. NSS.

[11] Stejně jako v řízení ve věci sp. zn. 6 As 251/2018 vidí stěžovatelka nepoměrně větší újmu, která by jí mohla vzniknout, v tom, že žalobkyně by se opět stala studentkou a požívala všech práv a povinností, která z toho plynou. Mohla by i ovlivňovat dění uvnitř univerzity (volby do akademického senátu) a požadovat konání obhajoby, která představuje značné administrativní a personální zatížení. Žalobkyně by dokonce mohla svou práci obhájit, a to přestože by následně mohlo obživnout rozhodnutí, jímž bylo její studium ukončeno. Nejvyšší správní soud proto neměl důvodu, aby o návrhu na přiznání odkladného účinku již třetí kasační stížnosti stěžovatelky rozhodl odlišně. Jak uvedl v odkazovaném usnesení: *„Rozhodnutí městského soudu by tudíž mohlo způsobit nezvratné důsledky a nastolit stav právní nejistoty, která by neprospěla ani žalobkyni. Není totiž ani v zájmu žalobkyně vynakládat úsilí na novou obhajobu disertační práce, aniž by dosáhla požadovaného výsledku – získání akademického titulu, který nebude nikdo zpochybňovat. Mohla by nastat i situace, že bude stanoven termín obhajoby, žalobkyně se na ni bude připravovat, stěžovatelka vynaloží své kapacity na zajištění konání obhajoby a Nejvyšší správní soud zruší napadený rozsudek ještě před stanoveným termínem. Úsilí žalobkyně i stěžovatelky by tak bylo zmařeno. V tom Nejvyšší správní soud spatřuje nepoměrně větší újmu stěžovatelky (ale i žalobkyně), než která může vzniknout jiným osobám přiznáním odkladného účinku. Pro žalobkyni je důsledkem přiznání odkladného účinku především odložení termínu konání obhajoby. Její případné konání později, avšak bez hrozby zpochybnění získaného vzdělání či marné přípravy bez jakéhokoliv výsledku, je však i pro žalobkyni menší újma, než ta, která hrozí v případě bezodkladné realizace napadeného rozsudku. Žalobkyně sama pak žádnou újmu v důsledku přiznání odkladného účinku ani netvrdí.“* Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný veřejný zájem bránící přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, podanému návrhu vyhověl.

[12] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu